

Chị yêu em mất rồi

Em biết, em chẳng thể dạy chị những bài toán khó như các anh khác nhưng chị hãy tin, chỉ cần em thôi, sẽ lo lắng được cho chị mọi điều. Em biết, em chẳng thể yêu ai ngoài chị, nên xin chị đừng gạt em ra khỏi cuộc đời nhỏ bé của chị. Em biết, khi mọi thứ có thay đổi thì tình yêu em vẫn thế, dành trọn cả cho chị...chị của em.....em sẽ không gọi chị là chị nữa, em muốn được 1 lần gọi chị là em.....để nói rằng anh yêu em.

- Sao em

- Em có chuyện muốn nói

- Uh, chị nghe nè

- Em yêu chị

Tôi quay lại nhìn vào đôi nó rồi vội vã quay đi

- Về ngủ đi , muộn rồi, chị tự về nhà được

Chẳng hiểu sao lại sợ đôi mắt của em đến vậy, nó chứa đựng sự thật mà tôi đang cố trốn tránh, cố lãng quên chẳng? Hay tại nó quá can đảm làm tôi run sợ? em và tôi vốn dĩ đã là 2 thế giới, giữa chúng ta có muôn ngàn cách trở mà chẳng thể nào đến bên cạnh nhau được dù cho tôi có làm bất cứ điều gì đi nữa

- Chị à ngủ ngon nhé.....em sẽ chờ chịsẽ chờ.....sẽ chờ

Tiếng em hét lên từ đằng sau tôi, nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bật đi khoảng không bao đang tràn ngập trong bóng tối đến lạnh cả người. Tình yêu của chúng ta rồi sẽ thế thôi em à, nó vốn dĩ đã mỏng manh, yếu đuối và đại khờ.

Tôi và em quen nhau cũng đã khá lâu rồi nhỉ, tôi không biết chắc là từ ngày nào nhưng hình như đã 14 năm rồi kể từ ngày tôi dọn đến cạnh nhà em, lúc đó tôi 5 tuổi và em chỉ mới là cậu bé còn bế bồng trên tay. Điều gì đã xảy ra giữa chúng ta cho đến tận ngày hôm nay nhỉ? Tôi quên rồi, em còn nhớ không? Đâu đó mờ ảo những tiếng cười.....giọng nói.....và cả hình bóng em nữa.....

- Sao chị không nói gì cả
- Nói gì là nói gì?
- Em.....em...
- Thôi dẹp em đi, chị bận lắm, đừng làm phiền
- Vậy em về trước

Nói thế rồi nó bước đi, tôi đợi nó đi xa mới dám quay lại nhìn, tôi đã nhìn theo nó từng ngày, từng ngày từ lúc nó còn bé xíu cho đến tận bây giờ, khi nó đã đủ lớn để tự bước đi, không phải vịn vào đôi tay tôi nữa. Nó cũng chẳng còn khóc meo máo trước mặt tôi, chẳng lon ton với cây kem sữa như ngày nào, nó lớn rồi, ừ lớn thật rồi.

Hôm nay trời mưa to lắm, tôi biết thế nào em cũng cầm dù đứng đợi tôi cùng về thế nên tôi lại sợ, sợ trái tim mình loạn nhịp, sợ lý trí mình không thể kiểm soát được con tim.....sợ em.....sợ em nói yêu tôi.....sợ tôi sẽ không đủ mạnh mẽ để bước qua những rung động từ trong chính tình yêu của mình.

- Chị ơi
- Mưa mà cũng đến à
- Em sợ chị ướt
- Thôi về lẹ, lạnh quá

Chúng tôi cùng bước trên con đường dài quen thuộc đến từng viên sỏi nhỏ, sao bỗng dưng hôm nay con đường lại trở nên vắng vẻ và buồn tẻ đến lạ thường

- Chị
- Ừ
- Cho em nắm tay chị như lúc còn bé nhé

Tôi lạnh cả người trước câu nói của em, cũng chợt nhớ ra không biết từ lúc nào mình không còn nắm tay em nữa. Có lẽ từ ngày tôi hiểu, trái tim tôi, rất lạ....khi cạnh em.

- Làm gì?

- Em chỉ muốn thế thôi.

Rồi em đưa đôi bàn tay nhỏ bé ngày nào nắm lấy tay tôi. Điều tôi lo sợ đã thật sự xảy ra. Tôi chẳng thể làm được gì cả....

- Chị

- Gì nữa đây

Trái tim tôi ngừng đập đúng giờ phút ấy khi em nhìn thẳng vào đôi mắt tôi, tôi sợ em sẽ bắt gặp được điều tôi đã cố dấu kín từ rất lâu. Tôi quay đi, chạy thật nhanh, đôi tay tôi rời khỏi bàn tay em, nhói đau đến lạ thường, tôi bật khóc.

Ba ngày sau tôi chẳng bước chân ra khỏi nhà, một phần vì sợ, phần khác vì tôi ốm, ốm trong ngày mưa hôm ấy và vì tôi bận suy nghĩ về em.

Ngày thứ tư, sau khi lấy hết can đảm và bình tĩnh tôi đến tìm em. Ngôi nhà mà tôi thuộc lòng đến từng vị trí kể cả công tắc điện. Hơi lạ, lẽ ra em phải ngồi ở đây chơi đàn chứ, sao lại không thấy? tôi cứ ngỡ em đi đâu đó nên ra về.

Trong căn phòng nhỏ của tôi, nơi đầy đầy sự hiện diện của em và đúng thật, em đã đến đây, cho cá ăn dùm tôi và tưới nước cho mấy chậu hoa, em để lại cho tôi 1 lá thư dài :

“ Chị à, nếu em không phải là em chị có mở lòng để yêu em không? Nếu em chẳng giàu có hay sang trọng gì chị có yêu em không? Nếu em bỏ đi thật xa để quên chị, chị có muốn thế không?. Em biết, em chẳng phải người anh hùng trong những câu chuyện chị kể khi còn bé, người anh hùng có thể bảo vệ người mình yêu, nhưng em tin, chỉ cần em thôi cũng đủ để chị dựa vào mọi lúc. Em biết, em chẳng thể dạy chị những bài toán khó như các anh khác

nhưng chị hãy tin, chỉ cần em thôi, sẽ lo lắng được cho chị mọi điều. Em biết, em chẳng thể yêu ai ngoài chị, nên xin chị đừng gạt em ra khỏi cuộc đời nhỏ bé của chị. Em biết, khi mọi thứ có thay đổi thì tình yêu em vẫn thế, dành trọn cả cho chị, chị của em.....em sẽ không gọi chị là chị nữa, em muốn được 1 lần gọi chị là em.....để nói rằng anh yêu em. Anh sẽ trở về, anh hứa đấy, trở về để còn yêu em như bây giờ hoặc hơn cả bây giờ, em hãy chờ và hãy mở lòng để cũng yêu anh đi nhé.....em đã từng nói, phía sau bóng đêm là ánh sáng và phía sau giọt nước nước mắt là nụ cười đúng không? Anh sẽ đi tìm điều đó, rồi anh sẽ tìm thấy, phía sau sự tin tưởng là tình yêu của chúng ta. Yêu em! “

Tôi đã khóc từ lúc nào rồi ngủ thiếp đi bên lá thư của em, có giấc mơ nào đó tôi thấy em, và tôi cũng thấy tôi, chúng ta cùng đứng cạnh nhau trong giáo đường nhỏ, có tiếng đàn, tiếng chúc mừng của mọi người...Tôi là cô dâu của em.